

Daar heb je ze weer me

Vroeger gaven ouders hun kind in goed vertrouwen aan ons leerkrachten mee. Maar nu worden wij bedolven onder wensen en instructies. Stop daarmee, zegt Mieke Groenendijk.

Wat heb ik toch een geweldige leuke baan. Ik werk op een basisschool, doe de hele dag een beetje met kinderen, ben om vier uur klaar, heb ellenlange vakanties en verdien ook nog best aardig. Ik vind het heerlijk om met kinderen te werken. Ik zorg ervoor dat iedereen het naar zijn zin heeft en ook nog wat leert. Mooi toch? Hoe kan het dan dat ik na een werkdag hondsmoe ben en me leeggezogen voel? Hoe kan het dat ik vaak zo gespannen ben?

Dat komt door de onvoorspelbaarheid van de ouders. 's Ochtends druppelen ze met hun kind mijn klas binnen en staan dan in de rij om instructies te geven. Ik moet zorgen dat broodtrommels leeggegeten worden. Ik moet niet vergeten jassen dicht te maken bij het naar buiten gaan. Ik moet rekening houden met dode huisdieren, zieke familieleden, slechte nachtrust en pijnjes. Ik krijg briefjes toegestuurd met telefoonnummers. Ik moet naar nieuw speelgoed kijken, naar nieuwe schoenen, jassen en jurken.

Dit alles dien ik met een glimlach te ontvangen. 's Middags bij het naar huis gaan krijg ik vragen. Zijn de boterhammetjes opgegeten? Hoe kan het dat ze zo hoest? Hebt u de jas wel dichtgedaan? Heeft mijn zoon nu nog geen nieuwe plaats? En ik heb het vanmorgen gevraagd! En hoe gaat het met dochterlief? Thuis kan ze al lezen hoor! Wordt ze wel voldoende uitgedaagd?

Ik kan me nog goed herinneren dat ik zo'n dertig jaar geleden, vers van de pedagogische academie, voor het eerst met ouders te maken kreeg. Ik verbaasde mij destijds over het vertrouwen dat zij in mij hadden. Ik was twintig en zo groen als gras. Ze vroegen mij hoe zij om moesten gaan met de driftbuien van hun kind. Ik had gelukkig de *Libelle* gelezen en gaf zo goed en zo kwaad als het ging antwoord op hun vragen. De ouders waren er tevreden mee. 's Ochtends haalde ik de kinderen op van de speelplaats en 's middags begeleidde ik ze tot aan de buitendeur. De ouders vertrouwden op mijn vakmanschap.

Het moment waarop het anders werd, was voor mij zo'n vijftien jaar geleden. Een jongetje liet mij zien dat zijn eerste tand loszat. Moeder stond glimmend van trots

Illustratie Bas van der Schot

naast hem. Ik heb hem gefeliciteerd met deze blijde gebeurtenis en heb mij gewend tot een ander kind dat iets te vertellen had. De moeder van de losse tand was zeer verbolgen over mijn gebrek aan enthousiasme. Het is dat jaar niet meer goed gekomen tussen ons.

Die incident stond niet op zichzelf. Een ouder sprak tot mij: „Ik wil een gesprek met u en ik ben niet gediend van een eindtijd.” Een ander zei: „Ben je zwanger? En hoe moet dat dan met mijn kind?” Nog een ander: „Volgens mij heb je ochtendhumeur. Je kijkt altijd zo chagrijnig.”

Ik kan maar niet wennen aan deze vrijpostigheid en gebrek aan

goede manieren. Ouders bedelven mij onder een stroom van kritiek. Ik word er murw van. Ik ben ook bang geworden. Als een ouder een afspraak met mij maakt, ga ik naarstig op zoek naar mogelijke incidenten. Ben ik iets vergeten? Is er iets voorgevallen? Kortom, ik zet mij schrap. Dat komt de communicatie niet ten goede.

Ouders bemoeien zich met de gekste dingen. Een groep zat in een lokaal zonder ramen aan de gangkant. Een stelde voor om deze groep op de helft van het schooljaar met een andere groep van lokaal te laten ruilen, zodat de ouders van deze kinderen ook de mogelijkheid kregen om door het

oeien. Laat de juf net als vroeger haar werk doen

et hun wenslijstjes

raam naar binnen te kijken. Wat te denken van de ouder die na een speurtocht vroeg waarom we geen planken hadden gelegd over de modderige paadjes? Ook hier kan ik niet aan wennen.

Inhoudelijk is er ook veel bemoeienis. Als het reken- en taalniveau van de school in orde is, is er nog altijd veel dat verbeterd moet worden. Het moet creatiever, kunstzinniger en cultureler. Het moet uitdagender voor de hoogbegaafden. Het schrijfonderwijs moet beter worden. Meer sport! Meer zorg. Nee, zeggen anderen: weg met al die tierelantijnen. De ene ouder wil per se een handlingsplan voor zijn kind, terwijl

een ander géén handlingsplan wil, omdat hij bang is dat zijn kind een stempel krijgt. De ene ouder maakt zich hard voor een school zonder combinatiegroepen, de andere voor het pestprotocol. De ouder van een kind dat gemakkelijk leert, zal doorgaans eerder ijveren voor beter creativiteitsonderwijs dan voor meer zorg voor dyslectische kinderen. Ieder heeft zijn eigen belangen. En de juf? Die moet iedereen te vriend houden. Pfff!

Ouders realiseren zich waarschijnlijk te weinig dat hun ego-centrische gedrag contraproductief werkt. Hoe meer druk ik voel, hoe minder graag ik mijn werk doe. Als ik geen plezier meer heb

in mijn werk, is dat niet goed voor de kinderen. Het onderwijs heeft ontspannen juffen nodig. Daar wordt het beter van. Ik raad de ouders aan veel naar de juf te lachen en met complimenten te strooien. Regel het goed met uw kind. Zorg dat het voor zichzelf kan opkomen. Accepteer dat de juf ook maar een mens is en iedere dag fouten maakt. Als de grote lijn goed is, hou dan uw mond en glimlach. Beheers u en laat de school met de rust. Blijf op uw eigen domein en laat de juf het werk doen waarvoor zij is opgeleid.

Mieke Groenendijk is leerkracht in het basisonderwijs.